

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/408/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614221790
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7614221790.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Sandry Veľkej a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobcu: X.. V. T., V., nar. XX.X.XXXX, bytom G. riadok XX, J., proti žalovanému: TopFly s.r.o., so sídlom Vodičkova 791/41, Praha, Česká republika, IČ: 24767468, zastúpený: JUDr. Alešom Staněkom, PhD., advokátom, so sídlom Národní 43, Praha, Česká republika, o zaplatenie 1.337,10 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 9C/336/2014-340 zo 9. augusta 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 390,60 Eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 26.8.2014 do zaplatenia titulom zľavy z ceny zájazdu a v časti napadnutého zamietavého výroku, v ktorej bola zamietnutá žaloba o zaplatenie sumy 81,94 Eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 26.8.2014 do zaplatenia titulom náhrady ujmy za narušenie dovolenky.

M e n í rozsudok v prevyšujúcej časti napadnutého vyhovujúceho výroku tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 210,90 Eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 26.8.2014 do zaplatenia titulom zľavy zo zájazdu, zamietá.

M e n í rozsudok v prevyšujúcej časti napadnutého zamietavého výroku titulom náhrady ujmy za narušenie dovolenky, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 100 Eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 26.8.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Nepriznáva stranám náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania vo vzťahu k nároku na poskytnutie zľavy zo zájazdu.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania vo vzťahu k nároku na náhradu ujmy za narušenie dovolenky.

Priznáva žalovanému nárok náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania vo vzťahu k nároku na náhradu vecných nákladov v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom konanie zastavil, čo do zaplatenia istiny vo výške 45,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 45,- Eur od 26.8.2014 (I), žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 601,50 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 601,50 Eur od

26.8.2014 do zaplattenia (II), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10 % (IV).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, voči žalovanému zaplattenia sumy spolu 1.337,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 26.8.2014 do zaplattenia za ujmy spôsobené vadne poskytnutými službami cestovného ruchu, ktoré obstaral žalovaný na základe Zmluvy o zájazdu zo dňa 24.7.2014, z toho sumy 902,25 Eur titulom práva na vrátenie primeranej ceny zájazdu (75 % z ceny zájazdu), sumy 363,87 Eur titulom práva na náhradu morálnej ujmy spôsobenej jemu a Danise Komárovej narušením dovolenky (5.000 CZK za každú osobu zájazdu, t.j. 10.000 CZK), sumy 70,98 Eur titulom náhrady nákladov spojených s uplatnením reklamácie (pozostávajúce z poplatku za telekomunikačné služby vo výške 25,98 Eur, poplatku za prenájom auta, ktoré si žalobca prenajal v súvislosti s cestou do pôvodného hotela, aby si mohol zabezpečiť fotografie z pôvodného hotela vo výške 30 Eur a poplatku za pohonné hmoty vo výške 15 Eur). Žalobca tvrdil, že k uzavretiu zmluvy o zájazde došlo prostredníctvom cestovnej agentúry Invia.cz, a.s. so sídlom v Prahe. Uvedená cestovná agentúra konala v mene žalovaného a na jeho účet, na základe udelenej plnej moci, a to v pobočke cestovnej agentúry v Bratislave. Zmluva bola uzatvorená na základe ustanovení § 2521 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, preto sa uvedený záväzkovo-právny vzťah spravuje českým právnym poriadkom. Žalovaný mal zaobstarať pre žalobcu a Denisu Komárovú ako zákazníkov vopred pripravený súbor služieb cestovného ruchu a žalobca mal za objednané plnenie zaplatiť. Žalobca si svoju časť záväzku splnil dňa 24.7.2014, keď pri podpise zmluvy uhradil žalovanému k rukám cestovnej agentúry Invia.cz, a.s. v hotovosti sumu 1.203,- Eur. Žalovaný si však svoje povinnosti zo zmluvy o zájazde riadne nesplnil, nakoľko objednané a zaplattené plnenie bolo žalobcovi poskytnuté s vadami. Podľa tvrdenia žalobcu došlo v zmene lokality ubytovania z pôvodnej lokality v Side do lokality Okurcalar, vzdialenej od pôvodnej lokality 40 km, pričom pôvodná lokalita sa nachádzala v blízkosti historického centra v peknom, zelenom prostredí a zmenená lokalita v hlučnom prostredí, v blízkosti hlavnej, frekventovanej, nebezpečnej cesty. Pôvodný hotel bol nový, zrekonštruovaný, s možnosťou využitia rôznych aktivít. Zmenený hotel bol starý a jeho okolie neposkytovalo možnosti voľnočasového využitia, úroveň poskytnutého hotela Holiday park Resort Okurcalar mal po formálnej stránke označenie 5 *, po materiálnej stránke však túto úroveň nedosahoval, nakoľko tomu nezodpovedalo zariadenie hotela, správanie zamestnancov, kvalita a rozsah služieb (lezenie mačiek po stoloch reštaurácie, pleseň v kúpeľni, zápach v hoteli). Pôvodný hotel Grand pearl Beach Resort & Spa, Side mal po formálnej stránke tiež 5 *, avšak tejto úrovni aj zodpovedal, nakoľko ho bol žalobca navštíviť. Rozdiel bol tiež v úrovni poskytovaných služieb. Vo vybranom hoteli mal mať žalobca službu „ultra all inclusive“, no v zmenenom hoteli mu boli poskytnuté služby v obmedzenom rozsahu „all inclusive. Rovnako bol medzi porovnávanými hotelmi rozdiel v plážach porovnávaných hotelov (kamienková namiesto pieskovej pláže) vo vybavení a poskytovaných službách (pôvodný hotel mal tenisové kurty, volejbalové ihrisko, 5 x bazén, fitness centrum, salón krásy, spa, mini club pre deti, celodenné animácie, plážový volejbal, futbal, nordic walking, jóga, boccia, pilates, tai-chi, belly dance kurz, pričom zmenený hotel mal k dispozícii len betónové volejbalové ihrisko a pár hodinovú animáciu), v kvalite a úrovni dopravy (po príchode na letisko 1 a 1 hodinové čakanie na delegáta, príchod na hotel o 4.00 hod. ráno dňa 25.7.2014, pričom predpokladaný príchod bol o 23.00 hod. dňa 24.7.2014), v službách delegáta (delegátka bola neprofesionálna, neslušná, hrubá, nenápomocná, nútila ich podpísať akceptáciu zmeny poskytovaných služieb, nebola ochotná vydať písomné potvrdenie o reklamovaných službách, reklamácie neriešila, počas pobytu ju videli 2x, neodpovedala im na správy, či telefonáty). Žalobca tvrdil, že osobne navštívil pôvodný hotel, aby vedel porovnať plnenia zmeneného hotela, že predmetné vady reklamoval aj priamo na mieste poskytovania služby, o čom boli spísané reklamačné protokoly, avšak žalovaný vytýkané vady neodstránil. Dňa 26.8.2014 si žalobca listom zo dňa 25.8.2014 v zákonnej lehote uplatnil u žalovaného svoje nároky zo zodpovednosti za vady. Žalovaný na reklamáciu odpovedal listom zo dňa 23.9.2014, pričom sa k navrhovanému spôsobu vybavenia reklamácie nevyjadril.

3. Prvoinštančný súd skutkovo vyšiel zo zistenia že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o zájazde podľa práva platného v Českej republike, s tým, že túto zmluvu zároveň posúdil ako spotrebiteľskú. Mal za preukázané, že žalobca uhradil plnú cenu zájazdu, t.j. 1.203,12 Eur dňa 24.7.2014, že sa zájazdu zúčastnila aj priateľka žalobcu P. S.. Vzal za nesporné, že žalobcovi bolo poskytnuté iné než objednané ubytovanie a služby. Skutkovo tiež ustálil, že žalobca dňa 26.7.2014 vyplnil reklamačný protokol zájazdu, kde uviedol vady obstaraných služieb, a to inú oblasť, iný hotel, úroveň hotela a iné stravovanie. Následne dňa 25.8.2014 žalobca zaslal žalovanému predžalobnú výzvu, ktorou obsahovo nadviazal na uplatnenie práv zo zodpovednosti a reklamáciu z 26.7.2014. Súd

prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca reklamoval nedostatky zájazdu v zákonnej lehote a že žalovanému vytkol vady v poskytnutých službách, tak, ako ich prezentoval v konaní. Prvoinštančný súd dospel k skutkovému nálezu, že náhradné plnenie poskytnuté žalovaným má žalobcom vytykané nedostatky. Predovšetkým z fotografií predložených žalobcom i žalovaným, na ktorých sú zachytené oba hotely, ich vnútorné vybavenie, ako aj pláž a možnosti na voľnočasové aktivity, prvoinštančný súd vyvodil, že pôvodný hotel sa javí byť „luxusnejší“.

4. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 6 zák. č. 281/2001 Z. z., článku 16 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady EÚ č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa článku 15 ods. 1 Nariadenia Rady ES č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a uznaní a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa článku 16 ods. 1 Nariadenia Rady ES č. 44/2002, podľa ust. § 2521 ods. 1, § 2522 ods. 1, § 2523 ods. 1, § 2540, § 2543 ods. 1, § 1968, § 1970 Zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákoníka a ust. § 2 Nařízení vlády ČR č. 351/2013 Sb. Na ich základe dospel k záveru, že základ uplatneného nároku je daný preto, že žalovaný za zistené vady zodpovedá. Pri rozhodovaní o výške náhrady sa prvoinštančný súd podľa jeho vysvetlenia neriadil len svojím subjektívnym pocitom, nadobudnutým z fotografií, ale aj údajmi, vyjadreniami a listinnými dôkazmi, pričom podporne si pomohol „Franfurtskou tabuľkou“, ktorá je súčasťou tzv. Medzinárodného kódexu kvality cestovania (Codex ITQ). Aj s jej použitím priznal žalobcovi zľavu z ceny zájazdu vo výške 50 %, t. j. sumu 601,50 Eur (50 % z 1.203 Eur). V úvahách o výške zľavy z ceny zájazdu súd prvej inštancie zohľadnil, že žalobcovi bol poskytnutý iný, než objednaný hotel, ktorý vykazoval známky nižšej kvality, hoci oba hotely boli 5*. Vzal do úvahy umiestnenie zmeneného hotela, nakoľko pôvodná destinácia Side bola v tichšom prostredí a bližšie pri letisku. Prihliadol aj na to, že žalobca mal záujem o stravovanie „ultra all inclusive“, avšak v zmenenom hoteli mu bola poskytnutá služba „all inclusive“, kvalitu pláže, keďže v Side malo ísť o dlhú, piesočnatú pláž s pozvoľným vstupom do mora, hoc aj vzdialenú od hotela 350 m, avšak naproti tomu v zmenenom hoteli bola pláž piesočnato-kamienková, neupravená, s ostrým vstupom do mora, i keď bola bližšie pri hoteli (vzdialená 50 m). Súd prvej inštancie prihliadal ďalej na vybavenie hotela s tým, že podľa jeho zistenia bolo pôvodnom hoteli bohatšie, na voľnočasové aktivity, či služby. K obrane žalovaného, spočívajúcej na pripisovaní významu tej skutočnosti, že žalobca si zájazd obstaral iba deň pred odletom, kedy chyba mohla nastať práve pre krátkosť času a že tento stav sám nezavinil, keďže dostal od svojho tureckého partnera informáciu o voľnom zájazde, prvoinštančný súd uviedol, že nemožno od spotrebiteľa spravodlivo požadovať, aby znášal právne následky vyplývajúce z právneho vzťahu medzi cestovnou kanceláriou a jej predajcom, ktorého zmluvne poveril na sprostredkovanie zájazdov, či poukazovať na svojho obchodného partnera. Zdôraznil, že sa v prípade žalovaného nejednalo len o tento jediný prípad, o čom svedčí aj vyjadrenie a reklamačný protokol ďalších klientov cestovnej kancelárie, a to napr. p. I. B., p. B. B., či p. V.. Pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie peňažného odškodnenia za ujmu spôsobenú narušením dovolenky prvoinštančný súd konštatoval, že tento nárok je podľa § 2543 zákona č. 82/2012 Sb. osobného charakteru, a preto si ho musí uplatniť každý jednotlivý zákazník individuálne, teda aj tretia osoba, v ktorej prospech bola zmluva o zájazde uzatvorená, Preto žalobcovi tento nárok, ktorý si uplatnil za inú osobu, nepriznal. Vo vzťahu k samotnému žalobcovi v tejto otázke uzavrel, že pojem „narušenie dovolenky“ vyjadruje stratu, či podstatné obmedzenie pôžitku z trávenia voľného času, pričom samotné vady zájazdu, ktoré uvedenú stratu z pôžitku z dovolenky nespôsobia, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezakladajú. Preto mal za to, že žalobcom popísané vady vo svojom súhrne nemohli kvalifikovane narušiť pôžitok z dovolenky žalobcu. Vyzdvihol v tejto spojitosti fakt, že žalobca neodstúpil od zmluvy, dovolenku riadne vyčerpал. Z týchto dôvodov prvoinštančný súd náhradu ujmy za narušenie dovolenky žalobcovi nepriznal. Konanie v časti o zaplatenie 45 Eur vrátane príslušenstva uplatneného titulom nákladov za prenájom vozidla a nákup pohonných hmôt v Turecku prvoinštančný súd prvej inštancie podľa ust. § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy 25,98 Eur titulom náhrady telekomunikačných nákladov (roaming) prvoinštančný súd zamietol s odôvodnením, že nemal za preukázané, že žalobcom zdokladované náklady na telekomunikačné služby, boli využité výlučne s uplatňovaním reklamácie. Napadnutým rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie tiež o trovách konania tak, že náhradu trov konania priznal žalovanému v rozsahu 10 %. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil s použitím ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 a 2 C.s.p. tým, že žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie istiny vo výške 601,50 Eur, čo predstavuje 45 % zo žalovanej istiny (1 337,10 Eur) a vo zvyšnej časti konania, v ktorej bola žaloba zamietnutá a konanie bolo čiastočne zastavené, bol úspešný žalovaný (suma 735,60 Eur, v ktorej je zahrnutá aj suma 45 Eur), čo predstavuje 55 % zo žalovanej

sumy. Celkovo tak bol žalovaný úspešnejšou stranou sporu, a preto má nárok na pomernú náhradu trov konania, a to v rozsahu 10 % (55 % - 45 %).

5. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe procesné strany.

6. Žalobca podal odvolanie proti výroku (III) v časti, v ktorej bola zamietnutá jeho žaloba o zaplatenie sumy 181,94 Eur titulom ujmy za narušenie dovolenky a voči výroku o trovách konania, z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. a s návrhom, aby ho odvolací súd v napadnutom meritórnom výroku rozsudok zmenil tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť sumu 181,94 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 26.8.2014 do zaplatenia. V odvolaní žalobca namietal v prvom rade nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že mu nevznikol nárok na náhradu ujmy za narušenie dovolenky. Poukázal na to, že ani netvrdil, tak ako to uviedol v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie, že by si tento nárok uplatňoval titulom vád zájazdu. Svoj nárok odôvodnil tým, že účelom zájazdu bol oddych a rekreácia, ktorý bol žalovaným zmarený, a to zmenou hotela, jednaním delegátky, nutnosťou cesty do pôvodného hotela za účelom vyhotovenia fotodokumentácie potrebnej k uplatneniu reklamácie, sťahovaním sa počas pobytu, stresom z reklamovania služieb a nespokojnosťou s kvalitou poskytovaných služieb. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že uvedený nárok mu nevznikol z dôvodu, že neodstúpil od zmluvy. Ďalej namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania. Poukázal na povahu uplatňovaného nároku, kedy je presné stanovenie výšky plnenia závislé sčasti aj od úvahy súdu, a preto by ako základ pre výpočet úspechu vo veci mala byť posudzovaná priznaná výška plnenia a poukázal aj na úspech v uplatnenom príslušenstve. Upriamil pozornosť tiež na správanie sa žalovaného, ktorý úmyselne poskytol vadný zájazd, svoje protiprávne konanie dobrovoľne nenapravil a žalobca musel brániť svoje práva súdnou cestou, za čo by mal byť podľa jeho názoru sankciovaný povinnosťou nahradiť trovy. Poukázal tiež na nepatrný úspech žalovaného v percentuálnom vyjadrení, v dôsledku čoho by mal odvolací súd (v prípade neakceptovania vyššie uvedeného názoru), nepripraviť žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania.

7. Žalovaný podal odvolanie proti výroku vyhovujúcemu výroku rozsudku z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C.s.p. a s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietne. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v okolnostiach prípadu sú splnené podmienky pre vznik nároku žalobcu na zľavu z ceny zájazdu v rozsahu 50%. Poukázal na to, že obidva hotely, ako aj nimi poskytované služby, boli na totožnej úrovni, že náhradný hotel prešiel kompletnou rekonštrukciou v roku 2012. Upriamil pozornosť na fotografie náhradného hotela po rekonštrukcii, na recenzie, na potvrdenie hotela o poskytovaných službách a hodnotenie recenzií pôvodného hotela 6,1 z 10 bodov a náhradného 8 z 10 bodov. Namietal, že súd prvej inštancie vyšiel iba z tvrdenia žalobcu a neprihliadol na žalovaným predložené dôkazy. Poukázal na nesprávnu aplikáciu frankfurtskej tabuľky zliav z dôvodu, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že predmetná tabuľka je používaná hlavne v situáciách, kedy dôjde k mimosúdnej vyrovnaniu nárokov na zľavu zájazdu. V neposlednom rade namietal, že sa prvoinštančný súd nevysporiadal s námietkou žalovaného spočívajúcou v tom, že k uzavretiu zmluvy o zájazde došlo v Bratislave, pričom zmluvu neuzavrela pobočka INVIA CZ a.s., keďže táto žiadnu pobočku na území Slovenskej republiky nemá.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy predložené dôkazy, je bezpredmetné, keďže tieto dôkazy boli v konaní súdom prvej inštancie hodnoverne spochybnené, pričom ostatné relevantné dôkazy, ktoré súd považoval za dôvodné a opodstatnené, preukazujú práve opačné závery ako dôkazy označené žalovaným. Poukázal na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Pokiaľ žalovaný namietal aplikáciu Frankfurtskej tabuľky, žalobca ani netvrdil, že je súčasťou právneho poriadku Českej republiky, pričom aj prvoinštančný súd v rozsudku túto tabuľku použil iba podporne a poukázal na jej orientačný charakter. K tvrdeniu žalovaného, ktorým namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so subjektom, ktorý uzavrel predmetnú zmluvu, žalobca poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu vyzdvihol, že nemá vedomosť o tom, že by existoval dokument, ktorý by mal žalobca pod nátlakom podpísať, pričom akcentoval, že ho v žalobca v konaní nepredložil. Omeškanie delegáta žalovaný považuje za ospravedlniteľnú nepríjemnosť, navyiac argumentoval, že toto omeškanie ani nebolo v spore preukázané. Žalovaný argumentoval, že žalobca nebol nútený navštíviť pôvodný hotel a pokiaľ si do tohto hotela urobil výlet, realizoval tým svoje

právo voľne cestovať v destinácii. Žalobca podľa jeho presvedčenia nevedel, čo bolo príčinou jeho sťahovania, či išlo o svojvoľné správanie sa zo strany hotela alebo bola príčina v žiadostiach žalobcu na výmenu izby. Pokiaľ ide o tvrdenie, že delegátka sa mu nevenovala a videl ju iba dvakrát, potom je toto tvrdenie v príkrom rozpore s tvrdením, že naňho mala vyvíjať nátlak počas celého pobytu. Poukázal na to, že nárok na náhradu uplatnený titulom narušenia dovolenky musí dosiahnuť takú intenzitu, ktorá je spôsobilá objektívne znepříjemniť pobyt. Žalovaný prezentoval názor, že náhradné plnenie, ktoré žalobcovi poskytol bolo porovnateľnej kvality ako dojednané.

10. Žalobca v odvolacej replike namietal, že nikdy netvrdil, že nanucované vzdanie sa práva predkladané delegátkou aj podpísal, preto takáto listina neexistuje. Návštevu pôvodného hotela nemožno považovať za výlet, keďže pôvodne dojednaný hotel žalobca navštívil iba v tej súvislosti, aby si mohol u žalovaného riadne uplatniť práva zo zodpovednosti za vady zájazdu. Zmena izby v hoteli Holiday Park bola zapríčinená hotelom a nebola ani náležite zdôvodnená a odkomunikovaná. Skutočnosť, že delegátka neodpovedala na viaceré SMS, neodôvodňuje záver, že pri kontakte delegátky so žalobcom táto naňho nevyvíjala nátlak, ktorý mu znemožnil oddych a rekreáciu.

11. Rozsudok vo výroku o zastavení konania (I) a v časti zamietajúceho výroku (III) vo výške 25,98 Eur titulom náhrady vecných nákladov a vo výške 181,94 Eur titulom ujmy za narušenie dovolenky spôsobenej P. S., keďže neboli odvolaním napadnuté, nadobudli právoplatnosť (§ 367 ods. 2 a 3 CSP), a preto rozsudok v týchto výrokoch nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu, ako aj odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k týmto záverom.

13. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu uplatnený titulom ujmy za narušenie dovolenky v celom rozsahu s odôvodnením, že samotné vady zájazdu, ktoré stratu pôžitku z dovolenky nespôsobia, nezakladajú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a že žalobcom uvádzané vady vo svojom súhrne nemohli kvalifikovane narušiť pôžitok žalobcu z dovolenky s tým, že žalobca neodstúpil od zmluvy a dovolenku riadne vyčerpал.

14. Odvolací súd prevzal skutkové zistenia súdu prvej inštancie a vyšiel z toho, že zmluvou zo dňa 24.7.2014 sa žalovaný zaviazal pre žalobcu obstaráť vopred pripravený súbor cestovných služieb (zájazd) a žalobca sa zaviazal zaplatiť súhrnnú cenu. Predmetom zmluvy bol zájazd v období od 25.7. do 1.8.2014 pre žalobcu a jeho priateľku P. S. v destinácii Turecko Side, hotel Grand Pearl Beach 5*, (ďalej len pôvodný hotel), druh stravovania ultra all inclusive. Žalovaný nezabezpečil žalobcovi ubytovanie v dojednanom hoteli, ale v hoteli Holiday park Resort Ocurcalar 5* (ďalej len poskytnutý hotel). Pôvodný hotel bol situovaný v lokalite Side, poskytnutý hotel bol vzdialený od pôvodnej lokality 40 km, pôvodne dojednaný rozsah stravovacích služieb bol vo forme ultra all inclusive, poskytnuté stravovacie služby boli vo forme all inclusive. Po príchode do destinácie bolo žalobcovi oznámené, že mu nebude poskytnuté ubytovanie v dojednanom hoteli Grand Pearl Beach Resort Spa s tým, že žalobca si na mieste uplatnil reklamáciu, v ktorej uviedol, že nesúhlasí so zmenou lokality ani so zmenou hotela. V pôvodnom hoteli bola dojednaná strava vo forme ultra all inclusive, ktorá zahŕňala poskytovanie stravy vo forme nepretržitého celodenného občerstvenia, vrátane popoludňajšej kávy, čaju a polnočného občerstvenia na rozdiel od stravy poskytovanom v náhradnom hoteli, ktorá bola iba vo forme all inclusive, ktorá zahŕňala poskytovanie stravy a občerstvenia vo vybraných časoch a miestach, nezahŕňala však poskytovanie nepretržitého celodenného občerstvenia, popoludňajšej kávy, čaju a polnočného občerstvenia, ako tomu bolo v pôvodne dojednanom hoteli. Pôvodný hotel sa nachádzal v letovisku Side Colakli vo vzdialenosti 10 km od mesta Side, 55 km od letiska, poskytnutý hotel sa nachádzal v letovisku Ocurcalar. Pláž pri pôvodnom hoteli bola široká, piesočná a pri poskytnutom hoteli sa nachádzala úzka, kamenistá, okruhliaková pláž. Poskytnutý hotel sa nachádzal tesne pri rušnej štvorprúdovej ceste, pôvodne dojednaný hotel bol rozľahlejší, priestrannejší. Možnosť rekreačného využitia a služieb boli v oboch hoteloch porovnateľné.

15. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný nezabezpečil ubytovanie v dojednanom hoteli a náhradný hotel, ktorý bol poskytnutý, nebol ubytovacím zariadením rovnakej, resp. vyššej kategórie, tak ako to predpokladá čl. 10 bod 3 Všeobecných podmienok žalovaného platných v roku 2014, v zmysle ktorých, ku prípadom preknihovania, vo všetkých turistických oblastiach príležitostne dochádza. Odvolací súd upriamuje pozornosť na predmetný článok Všeobecných podmienok žalovaného platných v roku 2014, v zmysle ktorého môže dôjsť k tzv. preknihovaniu vo všetkých turistických oblastiach príležitostne. V prvom rade odvolací súd akcentuje, že zo znenia citovaného ustanovenia, a ani z výkladu pojmov, (ktoré v predmetných všeobecných podmienkach absentuje), nevyplýva výklad pojmu preknihovanie, t.j., či pri preknihovaní dochádza výlučne k zmene ubytovacieho zariadenia, v dojednanej destinácii alebo aj o zmenu destinácie. Bez ohľadu na to, však z výkladu tohto ustanovenia nesporne vyplýva, že k preknihovaniu dochádza príležitostne vo všetkých destináciách. Ak žalovaný argumentoval, že k zmene ubytovania u žalobcu došlo v súlade s citovaným článkom Všeobecných podmienok, (ktoré boli nepochybne súčasťou zmluvy, tak ako je to uvedené v zmluve, a to napriek námietke žalobcu, ktorý v postavení viac ako priemerne obozretného spotrebiteľa, vzhľadom na jeho vzdelanie, mal mať vedomosť o právnej záväznosti všeobecných obchodných podmienok), z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovaný nerealizoval tzv. preknihovanie iba príležitostne, tak ako to predpokladá čl. 10 bod 3 Všeobecných podmienok, ale pravidelne a vo veľkom rozsahu, pričom žalovaný realizoval preknihovanie ako bežnú, nie ojedinelú prax žalovaného, keďže iba v rámci totožného termínu zájazdu ako absolvoval žalobca, došlo k preknihovaniu zájazdu okrem žalobcu aj u I. Nejednalo sa teda o výnimočnú situáciu, tak ako to predpokladá citované ust. všeobecných podmienok žalovaného, preto už len samotné preknihovanie zájazdu, učené v rozpore s obchodnými podmienkami žalovaného v prejednávanej veci, bez ohľadu na kvalitu náhradného ubytovania, považuje odvolací súd za porušenie zmluvných podmienok žalovaným, zakladajúce samo o sebe nárok žalobcu na priznanie kompenzácie.

16. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru že žalobca si riadne uplatnil u žalovaného reklamáciu bez zbytočného odkladu, v deň príchodu do destinácie a túto následne doplnil, a že zájazd mal vady spočívajúce v zmene hotela v rozpore s podmienkami zmluvy, pričom náhradný hotel sa nachádzal v inej, 40 km vzdialenej destinácii ako dojednanej, rozsah poskytovaných služieb bol na kvalitatívne a kvantitatívne nižšej úrovni (all inclusive namiesto ultra all inclusive, dojednaný hotel disponoval širokou piesočnou plážou s pozvoľným vstupom do mora, poskytnutá bola užíšia, kamenistá pláž), v dôsledku čoho žalobcovi v súlade s ust. § 2540 Občianskeho zákoníka, vzniklo právo na zľavu z ceny zájazdu.

17. Pokiaľ ide o výšku priznanej zľavy, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že žalobcovi prináleží zľava vo výške 50 % ceny zájazdu. Pri stanovení výšky zľavy považuje odvolací súd za dôležité poukázať na to, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil primeranosť rozsahu zľavy, na ktorú žalobcovi vznikol nárok. Predmetom zmluvy bolo totiž poskytnutie súboru služieb, z ktorých bola vadne poskytnutá iba časť z nich. Zohľadňujúc vady zájazdu, spočívajúce v zmene hotela v rozpore so zmluvou a citovaný rozdiel kvality ako aj kvantity dojednaných a poskytnutých služieb v neprospech poskytnutého hotela (nižšia kvalita služieb v zmenenom hoteli spočívajúca v užšom rozsahu poskytovanej stravy, v nižšej kvalite pláže poskytnutého hotela), odvolací súd uzavrel, že žalobcovi prináleží zľava zo zájazdu v rozsahu 30 % z ceny zájazdu, čo činí 390,60 € a v prevyšujúcej časti uplatneného nároku na zľavu zájazdu považuje odvolací súd žalobu za nedôvodnú.

18. Podľa ust. § 2543 ods. 1 zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákoníka, pri porušení povinnosti, za niž odpovída, nahradí poľadatel zázazníkovi bez zbytečného odkladu vedle škody také újmu za narušenie dovolené, zejména byl-li zájezd zmařen nebo podstatně zkrácen. Zavedenie náhrady újmy z narušenia dovolenky bolo podľa dôvodovej správy k ust. § 2543 zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákoníka nevyhnutné najmä s ohľadom na skutočnosť, že aj všeobecné chápanie náhrady škody vychádza najmä z majetkovej újmy, ktorá dostatočným spôsobom nepokrýva psychickú újmu, ktorá môže vzniknúť zázazníkovi na dovolenke. Právo na náhradu straty radosti z dovolenky vznikne zázazníkovi v prípade, porušenia podmienok zájazdu usporiadateľom, resp. nesplnením dojednaných služieb a toto povinnosti porušenie bolo natoľko významné, že došlo k zmareniu samotného účelu dovolenky. Dni dovolenky predstavujú pre väčšinu ľudí dôležitý zdroj energie potrebnej pre regeneráciu potrebnú pre zostatok pracovného roka. Pokiaľ cestovná kancelária, ktorá sa zaviazala poskytnúť dojednané služby, poruší svoje povinnosti, v prípade, že takéto porušenie dosiahne intenzitu, spôsobilú objektívne zneprijemniť pobyt, vzniká objednávateľovi právo na nemateriálnu újmu spôsobenú narušením dovolenky. Funkcia

náhrady nemajetkovej ujmy je primárnou satisfakciou, ktorej účelom je primerane a s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu, nakoľko nemateriálna ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnosti ani nedá odškodniť a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy, nie je možné ani exaktne kvantifikovať a je možné poskytnúť iba zadostučinenie vo forme satisfakcie. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, pri jeho určení nie je možné prihliadať iba k cene zájazdu. Ujma za narušenie dovolenky musí byť finančne kvantifikovaná po zhodnotení všetkých špecifických okolností každého prípadu a po zvážení konkrétnych negatívnych dopadov zistených väd zájazdu, spôsobujúcich stratu radosti z dovolenky. Pri stanovení výšky finančnej náhrady možno iba podporne použiť tzv. Frankfurtskú tabuľku zliav, ktorú v roku 1985 vydala 24. komora Zemského súdu vo Frankfurte označujúcu najčastejšie nedostatky pri plnení záväzkov vyplývajúcich z cestovnej zmluvy, a majúcu pri tom iba orientačný charakter pri priznávaní zliav zo zájazdu.

19. Nárok žalobcu na náhradu ujmy za narušenie dovolenky považuje odvolací súd za dôvodný. Odvolací súd dospel k záveru, že porušenie povinností cestovnej kancelárie v prejednávanej veci dosiahlo takú intenzitu, ktorá bola spôsobilá objektívne zneprijemniť žalobcovi dovolenkový pobyt. Žalobca deklaroval záujem o pobyt v destinácii Side, s ohľadom na polohu tejto destinácie s možnosťou návštevy historického mesta Side, vzhľadom na ľahkú dostupnosť tohto mesta, pričom v dôsledku zmeny ubytovacieho zariadenia, za súčasnej zmeny destinácie, bol nútený zmeniť svoje plány a predstavy ohľadom trávenia dovolenky. Naplánované dni oddychu a relaxácie žalobcu boli nesporne narušené odôvodnenou nespokojnosťou žalobcu s poskytovanými službami a nepochybne vyvolali pocit rozčarovania a frustrácie žalobcu. Odvolací súd má za to, že už samotnou zmenou hotela a destinácie došlo k narušeniu pocitu uvoľnenia a relaxácie žalobcu. Uplatňovanie reklamácie a potreba zabezpečenia dôkazov nevyhnutných na uplatnenie reklamácie, (ktorá potreba nepochybne vyplývala z úrovne právneho vedomia a vzdelania žalobcu) a v neposlednom rade nižšia kvalita pláže, (užšia kamenistá pláž namiesto širokej piesočnatej pláže), užší rozsah poskytovanej stravy (all inclusive namiesto ultra all inclusive), sú podľa posúdenia odvolacieho súdu okolnosťami, objektívne spôsobilými narušiť predpokladané očakávania z dovolenky. Všetky tieto okolnosti mali za následok zneprijemnenie pobytu žalobcu v intenzite, ktorá odôvodňuje priznanie náhrady za stratu radosti z dovolenky. Výšku náhrady za stratu radosti z dovolenky odvolací súd ustálil s poukazom na vyššie citovaný rozsah a intenzitu spôsobenej ujmy na sumu 100,- Eur, ktorú v okolnostiach prípadu považoval za primeranú.

20. Ťazisko odvolacích námietok žalovaného spočívalo v tvrdení, že poskytnutý hotel bol na vyššej úrovni ako dojednaný hotel, v dôsledku čoho žalobcovi nevznikol nárok na zľavu. Uvedené námietky odvolací súd považuje za dôvodné iba v rozsahu výšky zľavy priznanej žalobcovi súdom prvého stupňa, pričom samotný základ nároku na priznanie zľavy zo zájazdu považuje odvolací súd za preukázaný. Tvrdenia žalovaného, že náhradný hotel bol totožnej úrovne ako dojednaný hotel, nevystihujú materiálnu podstatu v tomto konaní riešeného problému. Skutočnosť, že dva hotely sú zaradené do rovnakej úrovne a sú hodnotené 5 hviezdami neznamena, že v oboch hoteloch budú poskytované totožné služby, čo bolo preukázané aj v prejednávanej veci. Napriek tomu, že žalovaný deklaroval rovnakú, respektíve vyššiu úroveň poskytnutého hotela, z vykonaného dokazovania, a to aj zo žalovaným predložených prehlásení o úrovni hotela Holiday Park nesporne vyplýva, že tento hotel neposkytoval dojednanú úroveň stravy ultra all inclusive, ale iba vo forme all inclusive, a že neposkytoval v blízkosti širokú piesočnú pláž, ako bolo dojednané, ale užšiu kamenistú pláž, z čoho vyplýva jednoznačný záver o nižšej úrovni poskytovaných služieb v náhradnom hoteli. Pokiaľ žalovaný namietal, že poskytnutý hotel mal vyššie recenzie ako dojednaný hotel, odvolací súd poukazuje na to, že aj, ak by uvedené recenzie boli vytvorené zo vzorky všetkých recenzií všetkých zákazníkov predmetných hotelov (čo v konaní ani nebolo preukázané, išlo o malú vzorku hodnotení), jednalo by sa o subjektívne názory klientov, a nie o objektívne hodnotenie uvedených hotelov. Predmetné recenzie totiž hodnotia hotel na základe predpokladaných a deklarovaných služieb oproti skutočne poskytovaným službám v konkrétnom hoteli a nemôžu slúžiť ako porovnanie jednotlivých hotelov, s odlišnými úrovňami poskytovaných rôznych služieb. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd nedôvodne aplikoval Frankfurtskú tabuľku zliav, z rozsudku súdu prvého stupňa v ods. 46 vyplýva, že frankfurtskú tabuľku použil prvoinštančný súd iba podporne a uviedol, že si pri určovaní výšky náhrady touto tabuľkou pomohol a poukázal na kritériá, ktoré použil pri určovaní výšky zľavy. V neposlednom rade je nedôvodná aj námietka žalovaného, že žalovaný nepodniká na území Slovenskej republiky, a ak mala byť zmluva uzavretá na území SR, tak žalovaný takúto zmluvu neuzavrel. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 19.5.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.9.2016 v predmetnej

veci, v ktorých sa súde obidvoch inštancií zhodne vysporiadali s námietkou miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie so záverom, že vo veci je daná právomoc a príslušnosť súdov Slovenskej republiky Nariadením rady (ES) č. 44/2001 z 22.11.2000 o právomoci a uznaní o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v článku 15 ods. 1, článku 16 ods. 1,2, článku 5 ods. 5 a v oddieloch 4, s tým, že usporiadateľom zájazdu, t.j. poskytovateľom služby je samotný žalovaný, ktorý so žalobcom spísal aj reklamačný protokol, preto sa nemožno v žiadnom prípade prikloniť k názoru žalovaného, že nepodniká na území SR, a že spoločnosť INVIA CZ nemá oprávnenie podnikáť na území SR, pričom, pokiaľ by tomu v teoretickej rovine tak aj skutočne bolo, nemôže byť žalobca ako spotrebiteľ, prípadným porušením teritória podnikania poskytovateľa zájazdu alebo jeho zástupcu znevýhodnený, čo aj z hľadiska aplikácia právomoci súdov.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku (II), ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi zľavu zo zájazdu nad sumu 390,60 Eur tak, že žalobu v tejto časti zamietol, zmenil časť zamietavého výroku, v ktorej bola zamietnutá žaloba o náhradu ujmy za narušenie dovolenky vo výške 100,- Eur (III), tak, že, tejto časti žaloby vyhovel. Vo zvyšku napadnutých meritórnych výrokov (vyhovujúci čo do zľavy z ceny zájazdu vo výške 390,60 Eur s príslušenstvom a zamietavý čo do ujmy za narušenie dovolenky vo výške 81,94 Eur s príslušenstvom odvolací súd procesným postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok potvrdil.

22. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. V súlade s cit. ust. odvolací súd zmenil rozsudok i v závislom výroku o trovách konania a rozhodol o trovách celého konania.

23. Pokiaľ ide o trovy konania o nárokoch uplatnených titulom zľavy zo zájazdu a náhrady ujmy za narušenie dovolenky, odvolací súd zdôrazňuje, že hoc sa aj jedná v oboch prípadoch o peňažné nároky, z hľadiska rozhodovania o trovách konania sa vyznačujú určitými špecifikami. V prípade nároku uplatneného titulom zľavy z ceny zájazdu, vzhľadom na povahu namietaných vadných služieb (kvalita pláže, nedostatky poskytovaných služieb), ich kvantifikácia spočíva v prevažnej časti na úvahe súdu a v prípade nemajetkovej ujmy (náhrada slúži na primerané odškodnenie zásahu do objektívne nemateriálnych hodnôt), jej kvantifikácia spočíva výlučne na úvahe súdu. Odvolací súd poukazuje na to, že pre takéto usporiadanie v rekonštruovanom procesnom poriadku neexistuje výslovná úprava. Pritom predchádzajúci procesný predpis (zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok) vo svojom ust. § 142 ods. 3 výslovne upravoval, že ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu mala strana nárok na plnú náhradu trov konania, aj pokiaľ bola v spore čiastočne neúspešná. To na prvý pohľad evokuje predstavu, že od tohto usporiadania zákonodarca cielene ustúpil. V právnej teórii a už aj v právnej praxi sa však takéto nazeranie na zmenu procesnej úpravy neujalo na podklade názoru, že nová procesná úprava predstavuje len iný spôsob legislatívneho vyjadrenia inak rovnakého normatívneho usporiadania. Tento názor je vystavaný na premise, že pokiaľ výška plnenia závisí na úvahe súdu alebo na znaleckom posudku, strany nevedia výsledok sporu ovplyvniť, a preto prípadné nevyhovenie žalobe v celom jej rozsahu nemožno považovať za čiastočný neúspech (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 926). Premietnutím tohto spôsobu nazerania na prejednávany prípad odvolací súd uzavrel, že pokiaľ je výška odškodnenia za nemajetkovú ujmu ako aj zľavy zo zájazdu v konečnom dôsledku výsledkom úvahy súdu o primeranosti náhrady, možno mať za to, že nepriznanie tejto náhrady v celej uplatnenej výške nepredstavuje čiastočný procesný neúspech žalobcu, a tak je namieste v rozhodnutí o trovách konania o tých nárokoch aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, s tým, že pri vyčíslení výšky náhrady je potrebné za hodnotu sporu považovať výšku priznaného plnenia.

24. To teda v okolnostiach posudzovaného prípadu znamená, že nepriznanie nemajetkovej ujmy v uplatnenom rozsahu 363,87 Eur, ako aj zľavy zo zájazdu v uplatnenom rozsahu 902,25,-Eur, nemožno považovať za procesný neúspech žalobcu.

25. Žalobca bol, pokiaľ ide o nárok uplatnený titulom zľavy zo zájazdu úspešný v rozsahu priznanej sumy 390,60 Eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 26.8.2014 do zaplatenia, preto mu vznikol v časti priznaného nároku uplatneného titulom zľavy zo zájazdu nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100% z priznanej sumy.

26. Žalobca si uplatnil nárok na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 363,87 Eur, v časti nároku na zaplataenie sumy 181,93 Eur bol žalobca neúspešný z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie, keďže si v tejto časti uplatnil nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla osobe odlišnej od žalobcu. Úspešný bol v rozsahu 100 Eur, čo z uplatnenej sumy 181,34 Eur na základe vyššie uvedeného, odvolací súd považuje za plný procesný úspech. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu o nároku na zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 363,87 Eur činí 50 % ku 50%, preto odvolací súd rozhodol o trovách konania titulom nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v súlade s ust. § 255 ods. 2 a ust. § 396 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ani trov odvolacieho konania.

27. Napriek tomu, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu 100% trov konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, o trovách konania pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd tak, že nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania. Aj keď žalobcovi v zmysle vyššie uvedeného vznikol nárok na náhradu trov konania, odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovi v konaní žiadne trovy nevznikli a z obsahu spisu ich ani nemožno rozumne predpokladať. Napriek tomu, že žalobca predložil v konaní plnú moc zo dňa 15.11.2016 č.l. 129, z predloženého plnomocenstva vyplýva, že žalobca ako splnomocniteľ (fyzická osoba) udelil všeobecné plnomocenstvo sám sebe ako fyzickej osobe vykonávajúcej činnosť advokáta. Z obsahu a z účelu inštitútu zastúpenia vyplýva, že subjektom tohto právneho vzťahu musia byť dva subjekty, t.j. zástupca a zastúpený, a že osoba zástupcu musí byť odlišná od osoby zastúpeného. Plnomocenstvo totiž vzniká na základe dohody o plnomocenstve ako dvojstranný právny úkon, pričom ak dohodu o splnomocnení uzavrel žalobca ako fyzická osoba sám so sebou ako s fyzickou osobou advokátom, táto podmienka absentuje. Preto odvolací súd na udelené plnomocenstvo neprihliadol.

28. Iná situácia bola v prípade tretieho nároku uplatneného žalobcom, ktorým sa domáhal náhrady nákladov spojených s uplatnením reklamácie vo výške 70,98 Eur. Konanie o časti tohto nároku vo výške 45 Eur bolo zastavené, pričom zastavenie konania v tejto časti procesne zavinil žalobca tým, že vzal žalobu v priebehu konania späť, bez toho, aby tento jeho procesný úkon vyvolal žalovaný a v časti o zaplataenie 25,98,- Eur, v ktorej bola žaloba zamietnutá, v dôsledku čoho, vznikol nárok na náhradu trov konania úspešnému žalovanému. Preto za tejto procesnej situácie odvolací súd, podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 2 CSP priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov spojených s bránením práva vo vzťahu k tomuto nároku.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý

výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).